

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

La nostra candidatura

Francisco Torras Villá

Tots els granollerins i tots els vallesans
la farán sortir triomfant de les urnes,
el dia 29.

TOT FARSA!

Els regionalistes que fan política en el districte de Granollers-Badalona han constituït el front únic per a oposar-se al triomf de la candidatura popular del nostre compatriota En Francisco Torras Villá; tots els catalanistes —diuen— s'apresten a la lluita amb la més absoluta compenetració. Es de creure que quan afirmen que els uneix, amb els llaços més estrets, el suprem ideal, ho fan amb la més perfecte solidaritat de sentiments, i així com en diferents ocasions han volgut fer-nos responsables d'actuacions de molt estimats aliats nostres, emperò dels quals ens distancien apreciacions d'ordre ideològic, sabien acceptar com a pròpies les propagandes dels qui amb ells constitueixen aquell front únic de referència per a destorbar, amb els procediments més indignes i reprovables, la candidatura del fill d'aquest districte, que tan dignament l'ha representat a les Corts de Espanya, en la passada legislatura.

Per a que s'enterin els qui pregonen que la propera lluita esdevé a Granollers-Badalona entre dretes

i esquerres, i per a que els defensors del candidat *catòlic* en Trias de Bes tinguin veritable visió de la realitat, retallem del periòdic catalanista «La Tralla» el següent article, que titula:

La infàmia dels Jesuïtes

En una de les festes celebrades fa poc en el col·legi de Jesuïtes, festes que, com tothom sap, són purament espanyoles, el noi Enric Prat de la Riba, el fill del primer President, pronuncià un discurs en espanyol.

Això ha indignat a una pila de nacionalistes. A molts d'ells per la mofa, per la burla, per l'escarni, per la traïdoria que representa el fer servir d'actor al fill de l'home símbol d'una gran part dels catalans.

A altres nacionalistes els ha ofès, els ha ofès, i els ha mortificat que els Jesuïtes puguin mostrar als enemics de Catalunya, en el fet del noi d'en Prat de la Riba, que el nacionalisme constitueix un estat d'opinió sense esperit de continuïtat, sense to familiar, com una mena d'agrupació de caps calents en la qual la dona i la família siguin completament estranys i fins hostils a les idees a les quals el pare hi consagrà la seva vida i el poble gentilment el glorificà.

Perquè els Jesuïtes no han estat i no són més que això: enemics de Catalunya. Quan les tropes espanyoles i franceses vengueren l'exèrcit català, i Felip V dissolgué les institucions catalanes, entre altres disposicions de l'exèrcit invasor hi havia els trasllat de la Universitat de Barcelona a Cervera a l'ensems que es dictava l'ordre de què a la capital ningú més

que els Jesuïtes pogués dedicar-se a l'ensenyança.

Felip V els coneixia bé els Jesuïtes. La veritat és que cal reconèixer al conquistador de Catalunya, que no es va equivocar. Cal també confessar que els Jesuïtes han servat a Felip V una fidelitat canina.

De 1714 a 1923 els Jesuïtes han mantingut, han propagat i han forçat als catalans a la fè espanyola. En dos segles no hi ha en tota la Companyia un acte de voluntat a Catalunya: la seva tasca ha estat, ultra la producció de lloros a l'engrós, la d'injectar continuament el virus desnaturalizador a les intel·ligències i als cors catalans.

Què n'han fet de mal a Catalunya aquesta brefolada dels Jesuïtes! Dels fills de les anomenades classes dirigents, o siguin els rics, n'han fet en lloc d'uns homes aptes per conduir la riquesa, el treball i l'intel·lecte una col·lecció d'estúpids; en comptes de posar-los en condició d'apreciar la vida real, els han convertit en un ramat d'oques, oquejant als quatre vents les pseudo virtuts de la Companyia; per tal de tornar los i mantenir-los espanyols els han disfregat la llengua; i per bé assegurar-se d'aquest objectiu, que ha estat la primordial finalitat de la Companyia, els ha emmetzinat l'ànima.

La metzina que els Jesuïtes claven dintre l'ànima dels catalans educats per ells és d'uns efectes tan segurs, que ni al cap de cinquanta anys els homes que han tingut la dissort de passar pels Col·legis de Jesuïtes, per bona voluntat que tinguin, no poden eliminar el virus que els fou injectat en l'adolescència, és a dir, tractant-se de la llibertat integral de Catalunya, sempre tenen dubtes o escrúpols.

Però els temps canvien. Nosaltres, els partidaris de l'acció violenta, si per cas el temps no volgués canviar de grat, el canviariem per força. I llavors, senyors Jesuïtes, haurà arribat l'hora de passar comptes.

Us en rieu d'això? Doncs, en direm un altre que, potser, no us agradarà gaire. El 35 ningú l'esperava; més impensadament encara vingué el 909. Si abans de proclamar-se Catalunya lliure torna un 35 o un 9, els nacionalistes radicals sabrem que en aquell precís moment tenim una feina a fer, una sola, i aquesta, re-déu! no la deixarem escapar.

Arri allà amb en Felip V, o a can Felip, bès ties brutes!

(De «La Tralla»)

Vaia una comèdia!

El candidat regionalista En Josep M.ª Trias, publica en el periòdic «Gent d'Ara» un article de tons llastimosos, presentant-se com una víctima a la qual nosaltres volem portar al sacrifici. I de tal faisò, parla de si vol provocar-se l'atemptat personal, per la senzilla raó d'haver posat de manifest les seves artimanyes burdes i grolleres per demés.

Es impropï d'un jove catèdric, encara que ja vell polític, l'argumentar en la forma que ho fa En Josep M.ª Trias.

EL DEMÒCRATA, és dir, tots i cada un dels que escrivim aquest periòdic, som els responsables del sold en el que es feia esment de les fulles repartides i en les quals s'amenaçava a determinada persona com a son autor anònim, i és una petulantciainexplicable, referir-se a motius d'agraïment que, pel sol fet de retreure'ls, cas de ésser certs, retrarien de cos enter a qui s'esmera en aparèixer pròdig.

Perquè a nosaltres no ens plau l'ofici de redemptors, no tenim de fer mèrits davant de la organització obrera—única en nostra ciutat—a la qual considerem de major edat per a tractar d'orientar-la; i pel motiu d'ésser *única*, no podem acusar als senyors Riba i Trias de que «anessim a provocar la sagnant lluita entre els obrers dels dos Sindicats» a la qual tontament al·ludeix el senyor Trias de Bes.

Acusavem, i mantenim l'acusació, de que obeïa a una maniobra política l'haver-se repartit les tals fulles, per la senzilla raó de que *les repartien* els agents que tenen els regionalistes en aquesta ciutat per a aitals menesters.

Ho vol més clar, el senyor Trias?

I per a que tothom conegui el seu procedir ho repetim ben alt.

Camí del triomf

Temps ha és cosa que hom dona per descomptada que en les eleccions del dia 29 serà reelegit diputat a Corts el cabdill de la Coalició liberal demòcrata i autonomista, En Francisco Torras Villà. Cap fet s'ha produït, de caràcter sentimental, que pugui moure als electors a manifestar-se en contra del qui fins ara, d'ençà que fou elevat a la representació parlamentària, ha tingut com únic ideal el d'ésser útil a l'engrandiment i prosperitat d'aquest tros de la terra catalana, d'on és fill. Al revés, cada dia s'han palesat més i més els odis i les rancúnies que inspiren la política dels nostres adversaris. Cada dia s'ha vist més clarament la buidor de certes propagandes, inspirades solament per l'odi i pagades per aquells a qui ha posat al descobert el nostre amic, denunciant la immoralitat de llur actuació pública.

Per això en tots els pobles que aquests dies havem visitat hi viu ferm, potent, el desig de demostrar que en el Vallès no hi nia la ingràtitut. Arreu de la nostra comarca, en tots els indrets d'aquest districte, creix l'onada d'entusiasme, que el dia 29 es traduirà en una esclatant victòria, afirmant d'una manera concreta i categòrica la voluntat d'un poble que vol créixer i desenrotllar la seva riquesa.

I és que cada hù fa pàtria a la seva manera. Els granollerins i els fills tots del Vallès, saben bé que per a honorar a sa mare, a Catalunya, cal demostrar-ho amb fets, i no amb paraules, i tots volen ésser a la lluita per a foragitar de la nostra terra als forasters que venen aquí amb el fuet a la mà, amb l'encàrrec d'atropellar als qui no fan acatament als grans financers que tothora eixorden amb son mentit amor a la Pàtria Catalana.

Per Catalunya, el Vallès, tot el Vallès, vo-

tarà la candidatura del fill de nostra ciutat, En Francisco Torras Villà

Aquest optimisme, recollit en tots els pobles, ens omple de goig i volera que en participin ja tots els nostres amics.

El triomf del nostre candidat és segur, com és segura la derrota dels envajats i impotents que fan chor als enemics de la nostra terra.

El gran concert regió-regionalista

El diumenge passat i en el cèlebre hostal de La Guatlla va tenir lloc aquesta memorable manifestació músico-electoral, amb motiu de inaugurar-se el passadís que porta a les quadres del dit hostal. Varen amenitzar els acies projectats, tres cobles: una de sardanes, el dematí; una d'arregladissos, a la tarda; i una orquestra, a la nit. El *clou* de l'espeterant festa, va ésser el concert de la tarda, a càrrec de la «Cobla de l'odi» formada per valiosos elements locals, comarca s i extra-comarcals.

El concert estava anunciat per a les tres, emperò a les quatre encara no s'havia reunit toia la cobla. Poc a poc varen anar arribant els músics i llurs acompanyants de cada poble, i a dos quarts de cinc, temps just d'arreglar el *tablado*, sense facistols, puix que la llissó ja la *sabien de cor*, varen pujar a l'entramat, col·locat en un bell recó de l'estança, tots els components de la cobla, menys un. El mestre director suava sang, quan en passar la llista trobà en falta, no gens menys que l'arximaga major, l'olímpic professor Duràn i Ventosa, que no havia comparat. Reuneix la cobla i parodiant a aquell cèlebre mestre d'orquestra que li vaigüé la virolla de la batufa, profereix aquella exclamació tant popular i coneguda de tothom: dona la can i el tò, i comença el concert.

El primer a fer filigrana fou el propi director, en *Paco* Sala — can de cornet — i diu a la concurrència que ha d'acabar l'esclavatge, i que cap elector no vol ésser titllat de salvatge el dia 29 de votar el seu personatge.

I encetat aquest formalisme fa passar cant a l'incommensurable Senyor Dachs. Aquest merlot s'aixeca i treient-se un munt de papers de la buixaca, se fan escoltar a la concurrència, comença a dir la *decima* amb entonació mig dramàtica i mig gresca; i parla del Vallès, de les flors, de la terra, de la mar y sus arenas. Se declara informal i s'emociona quan diu que *E.L.L.*, tant *o* *ELL*, ha fet sacrificis per a la pàtria. Acaba la cantada eternit, i en assotar-se li cau una llàgrima que li entela les ulleres, i no sap acabar de llegir el paper.

Toca el torn desseguit a un solista de Cardedeu, qui amb veu de primer galàn, reposada, recita el «Qui no té pà mare s'en pensa» del gran repertori d'aficionats de poblet. Parla de la dolça Catalunya i s'extasia posant els ulls en blanc en pensar que si en Torras surt diputat no té salvació la nostra terra. El públic comença a entristir-se. Se sent algun gemec d'enyorança. I quan la consternació s'anava a produir, s'aixeca la figura arrogant del cornet de Montcada i comença el seu obligat.

Refila amb variades tonalitats i compta que el cacic Torras és un informal i sobornador. La primera qualitat, perquè va dir que baixaria a Montcada a les tres i ho va fer a les sis; i la segona perquè va intentar substituir-lo. (No li sabem aquesta receptivitat.) (S'asseu.)

Immediatament fa la seva tocada l'apocalíptic Maspons (en Caimitu). Tot just surt del *tablado* i no se li veu l'instrument. Amb mirada fosca i feréstega parla dels temps passats i retreu per mésima vegada que ell va ésser el qui sembla la bona lleveo patriòtica a Granollers. Més, en gràcia a la sinceritat, ha de manifestar que d'aquella lleveo sembrada tant sols n'ha esclatit la flor de carbacera. (Tothom resta estorot. En Senyor Dachs es passa la mà pel cap. El jove i jora. Quin honor per a la família)

En aquests moments arriba l'arximaga, l'arximager Duràn i Ventosa, i en Caimitu reposa un moment l'encepegada. En tornar a empendre el cant confessa que ha sofert una espifada, es posa nerviós i calla. El públic repenja, no podem entendre si de tristors o de dolor, perquè al fi ha callat la *tenora desafinada*. En una revolada aixeca l'instrument un tal *vever*, que diu que toca per encàrrec.

Se les enfila desseguit i aixecant la veu cap al sostre, que s'adona que li toca al cap, diu que en Torras és un mal pare, en mal fill i un mal esperit sant. Encara apreta més la clau dels aguts i del sostre passa a terra, acabant per arrossegar a en Trias per l'emprat. (Riallada general de la concurrència i un gest estrany del de la Bòvila que en aquells moments li rodava el cap.)

Quan encara el públic no havia *tornat en sí*, surt de la cabina un redemptor: Sansalvador. En oir el públic les primeres notes graves d'aquest fagot, va exclamar entre dents: —Ja hi tornem a ésser — I, efectivament, es despenja aquest solista culpant a en Torras de la guerra del Marroc; i aprofitant tota la veu de que podia disposar en aquells moments, comença a vomitar dicteris contra l'exdiputat granollerí i fins el fa culpable de la seca d'aquest passat hivern; bo i tocant la fibra sensible de l'amor de mare, de l'enyor del fill i de mil tendreses més. (L'orador s'extén i bofeteja a un de Cardedeu. Ningú sabia que's tinguessin cap ressentiment, però... El públic, entre una cosa i altra, torna a sentir-se més impresionat i no pensa ja en les eleccions del dia 29. Quina bofetada!

Emperò ve un músic de augment, un músic que porta uileres i viu de la Mancomunitat. Aquest les emprèn contra en Torras i el culpa també de la guerra del Marroc; diu que ell ha redactat el manifest del Govern i que ell és el culpable de que la Mancomunitat no pugui disfrutar de la explotació dels telèfons de Barcelona. Parla de la llengua, de l'Alba, i defensa als causants de la ruïna de moltes famílies en l'escabrós *afar* del Banc de Barcelona. Per fi, comprenent que n'ha fet un grà massa, s'en va a seure al costat d'en Sidro i li pregunta què li ha semblat. El rajolista el fa refussivament.

Para venen els plats forts: el senyor d'Espanya i el colós Trias; com si diguessim l'home bou i l'home peix.

Comença el primer fent la descripció pintoresca de tot el que són unes eleccions de portes endintre, relatant les entrevistes amb alcaldes i secretaris, per a assegurar-se d'aquest modo—diu—la voluntat popular. (El gran MURTORI des del públic fa una ganyota.)

Diu que en Torras és un brètol i dedueix que els que el votaran també seran brètols. (Entusiasme general.) Parla de persecucions, i diu que no té prou llums al cervell (en aquest moment s'encén la llum elèctrica) per a comprendre com els electors no saben fer la tria dels candidats que els convé (En Trias saltada.)

Explica que en Torras és candidat a l'aigua per les malifetes per ell comeses, i en mig d'una alegria general comenta el cas insòlit de Sant Feliu de Codines (Espectació.) Diu que ha portat a l'alcalde destituït perquè es vegi la cara que fa de bon home, i acaba dient que aquest home honrat i digne, aquest alcalde exemplar, ha sigut escumbrat barroerament del seu càrrec i sabeu perquè? —exclama— dones, pel *pecat d'haver-me donat*—al senyor de Riba—250 vots de majoria. (Entusiasme delirant del públic. Tothom resta content i satisfet de la gran explicació. Se sent una veu entusiasta que crida «Visca la voluntat popular!».) El desori creix i quan semblava que el pasadís s'anava a ensorrar de tan brugit, treu el nas l'al·ludit alcalde de Sant Feliu i fa moviments de cap que confirmen el que ha dit el senyor d'Espanya.)

Per fi, l'home peix (en Trias) s'adelanta i diu sentenciosament: «Electors; jo guanyaré». Amb aquestes senzilles paraules s'apodera del públic i amb veu ben timbrada assegura formalment que ell va sol per les carreteres (Es-timbrayesa general.)

—No te tires— diu un del públic, pensant sens dubte trobar-se en una plaça de toros, i no

per l'espaiositat de la sala. Diu dos o tres coses més i acaba parlant del Sindicat. Els aplaudiments són sorollosos i duren llarga estona. El públic està satisfet i molts espectadors abandonen la sala, rendits sense dubte per les fortes emocions sentides. Emperò encara falta el darrer plat.

L'olímpic Duràn i Ventosa parla i diu:

—Què us diré jo, pobre de mí, que no us ho hagin dit els senyors que m'han precedit en l'ús de la paraula? Ja heu vist a aquest bon home, alcalde de Sant Feliu de Guíxols. (Rialles.) Ja heu sentit les rotundes afirmacions. No puc pas parlar del Lladoner. Amb això, ja sabeu la vostra obligació el dia 29...

S'asseu l'orador i tothom s'aixeca. Es veuen varis oients que estiren els braços com per a esplaiar-se de les engúnies passades en tant poca estona, i quan encara retroaven en l'espai els aplaudiments de part de la concurrència, des d'un recó del tablado s'aixeca l'isamat—que es veu que tenia l'instrument rovellat per no haver de parlar ee l'escandalós assumpte de l'Ajuntament de Badalona— i crida a tot pulmó:

«Electors! Recordeu el cant de Verdun: No passaràn!»

La gent entén que s'ha de recordar del cant del verdum, i tots a la una van fent *psum... psium... psium...* mentre abandonen la pahorosa estància.

ADIT

Manca de memòria

En l'acte de propaganda electoral celebrat pels liguers en el poble de Sant Feliu de Codines, el fracàs del qual és dels que formen època, el senyor Plaja es permeté llençar unes paraules, que copiades de «La Veu» diuen així:

«En Torras no us ha adobat una carretera, ni posat un telèfon, ni construït una escola; però us ha atropellat a tots els qui no el seguïu».

Els senyors de la Lliga, sempre flacs de memòria. I el més perjudicat de la manca d'aquesta funció fisiològica, és, pel què es veu, el senyor Plaja. Ells no volen recordar se que aquest senyor, en l'any 1910 va fer girar dues visites d'inspecció a l'Ajuntament de Sant Feliu de Codines, de resultes de les quals foren destituïts dos Ajuntaments.

El senyor Plaja, en les diferents legislatures que ostentà la representació del districte de Granollers, no assolí una sola millora per a Sant Feliu, on es dona el cas, que l'afavoreix ben poc, de que el telèfon de la població és d'un particular, del senyor Cebrià Calvet.

Cal, doncs, fer remarcar que si el senyor Plaja hagués tingut la memòria necessària, aquelles paraules que transcrivim haurien sigut ofegades arran de llavi, ans de dir-les son autor.

El què ara ha succeït a l'Ajuntament de Sant Feliu, segons el senyor Plaja, és un acte reprovable; i el mateix, quan per conveniències polítiques l'aplica la gent de la Lliga, és allavors una cosa plausible i digne d'aplaudiment. No sabem comprendre quina lògica és aquesta.

La teoria de la gent lliguera és la de que una cosa feta per ells és justiciera i la mateixa cosa, aplicada pels altres esdevé una arbitrariedad.

Segurament que això respòn a un principi fonamental de la tan bescantada «ètica» lliguera.

Més, nosaltres, que tot quant hem vingut fent fins aquí ha sigut solament inspirat per un gran amor al nostre districte, deslligant-nos sempre de certs maquiavelismes i jocs de traveta als quals tant acostumats ens tenen la gent lliguera; nosaltres, repetim, tenim la plena convicció de que aquesta «ètica» ja esdevé rovellada, i que se li «veu el llautó»; i que si per a fer propagandes electorals no treuen altres arguments, caldrà plegar el ram, amb lo qual hi guanyaran, ja que a aquestes altures s'exposen a altres fracassos com el de Sant Feliu de Codines. I això, en vigílies de les eleccions, seria el «campi qui pugui» de la desfeta i el «sálvase quien pueda» del desespero,

Una conferència política

Dijous, a la nit, l'exdiputat i candidat de la Coalició, En Francisco Torras, donà la seva anunciada conferència, al saló d'actes del primer pis de la Unió Lliberal. L'interès que havia despertat el tema a desenrotllar pel nostre amic, feu que'l local resultés deficient, en tanta de manera, que foren molts més els que no poderen oir la notable conferència que els que aconseguiren enquistar-se en la bonica sala.

A l'hora anunciada, i rodejat de tots els concellers de la Coalició i de la minoria liberal de l'Ajuntament, el senyor Torras donà començ a la seva tasca, essent devotament escoltat durant prop de dues hores que allargà la seva peroració i sorollosament aplaudit i molt felicitat, en acabar-se l'acte, per les més distingides personalitats granollerines que hi assistiren.

En la impossibilitat de fer altra cosa, resumirem en breus paraules la notable dissertació del nostre amic, del nostre il·lustre compatrici, que en contraposició a les violències de llenguatge usades per certs «representants de l'ordre», fou una reposada oració d'amor a Granollers i al Vallès, un cant vibrant, serè, fonament sentit, a la nostra petita pàtria, a aquest tros de terra catalana que és l'amor preferent, únic, d'en Francisco Torras.

Dividí el seu treball en tres parts. En la primera, i després de brillant exordi, posà de relleu la política d'odis i de venjances tot temps desenrotllada pels cacics de la Lliga, que donen bona prova del seu amor a Catalunya amb l'amorque prodiguen al nostre Vallès.

Cità el cas d'haver pres l'administració de loteries a la senyora viuda del nostre plorat amic Joan Barbany, aprofitant-se que en Cambó era ministre de Finances, per a donar ho a un amic polític, que després resultà no estar en condicions legals.

Condemnà l'haver-se retirat dels pressupostos de la Diputació i Mancomunitat les petites subvencions que abans s'havien concedit a La Unió Lliberal, i al nou Hospital i Asil que està acabant-se de construir.

Posà de relleu l'odi que inspira als qui, amb llur actuació, priven que acabin les obres necessàries perquè pugui utilitzar-se el pont damunt del Congost, a l'entrada de nostra ciutat.

I acabà aquesta part de la notable conferència, protestant amb energia del fet insòlit que significa que tots els concursos de bestiar que ara mateix ha anunciat la Mancomunitat, en totes les comarques catalanes es celebrin a la llur capitalitat, amb la sola excepció del Vallès, on cap dels dos concursos es celebrarà a la nostra ciutat; i protestà així mateix de la negativa sistemàtica de concedir a Granollers cap de les Biblioteques populars creades per la Mancomunitat amb els cabals de tots els catalans.

En oposició a aital política d'odis i petites venjances, que en són una mostra tant sols els fets denunciats, actua la Coalició, laborant per la prosperitat de la comarca i l'engrandiment de la ciutat, procurant-li tots els atributs als quals té dret com a capital del Vallès, per la seva història i la seva importància.

Explicà com aconseguí el títol de Ciutat per a Granollers i de Vila per a Mollet; exaltà la excepcional importància que té la gran obra de l'empedrat de la nostra carretera; palesà així mateix la tasca profitosa que realitza l'Institut d'Estudis Superiors; remembrà la

bona memòria d'l patrici Pereantón, que facilità, amb important donatiu, la construcció del bell edifici per a les Escoles que porten el seu nom, i anuncià que podria utilitzar-se la corretera de Ribas, en el trajecte de Barcelona a Granollers, gràcies a les obres que s'hi estan fent i a les que hi ha ja aprovades.

Tota aquesta obra de renovació, de regeneració de la nostra ciutat i de la comarca, es veu fent amb la constant oposició de la gent de la Lliga i significa per a Granollers un esforç econòmic que sortosament pot realitzar perquè l'administració de la nostra ciutat és en mans de gent honrada, tan honrada, que ni els nostres enemics més rabiosos gosen combatre-la.

En la tercera part del seu treball, el senyor Torras explicà el perquè se'l combat amb tant ensanyament. No és per cap noble ideal, no és per cap sentiment elevat, que se l'insulta i se l'amenaça; és perquè ell no ha volgut ajupir-se mai als negocis d'explicació dubtosa, com el del Banc de Barcelona i del Comitè cotoner, i altres i altres... Això no és perdonat pels qui totes hores tenen als llavis el sagrat nom de la Pàtria, per a realitzar la seva tasca en profit propi.

I acabà dient el seu credo polític. Jo soc lliberal—digué,— i acceptaré sempre les decisions dels meus amics. Si mai estan en contradicció els seus sentiments amb la meua actuació, o la rectificaré o em retiraré a casa. Jo no soc separatista; jo estimo, com el qui l'estimi més, a la meua terra; i per això no la vui veure víctima d'un extremisme que'l crec altament perjudicial. I perquè es vegi si és cert aquest amor meu a Catalunya, n'és prova el meu amor a la nostra ciutat i al Vallès.

Tret de que l'ésser granollerí, signifiqui ésser mal català.

Com havem dit, el públic ovacionà al nostre amic, qui rebé la unànim felicitació dels seus oients.

Donya Concepció Riera

A Barcelona, on temps ha vivia, turmentada per greu malaltia, ha mort aquesta virtuosa dama, mare del nostre entranyable amic, el regidor d'aquest Ajuntament, En Joan Montañà.

Per la bondat del seu cor i pel seu caràcter, senzill i amable, s'havia fet estimar de tothom, a la nostra ciutat, on visqué durant bona part de la seva vida exemplar d'esposa amantíssima i mare que idolatrava en els seus fills.

A l'acte del seu enterrament, efectuat ahir, es palesà prou el dol que en nostra ciutat ha produït la mort de la virtuosa dama, essent en gran nombre els amics de la família Montañà que's traslladaren a la veïna capital, per tal de testimoniar al nostre amic llur sentiment per la pena que l'aclapara.

En la llarga comitiva que's formà per a acompanyar el cos inanimat de la senyora viuda de Montañà al lloc de repòs etern, hi figurava tot el nostre Ajuntament, l'exdiputat senyor Torras i el diputat de la Mancomunitat senyor Flaquer, entre moltes altres personalitats que ens és difícil anomenar.

EL DEMOCRATA adresa a la família Montañà i molt particularment el nostre preuat amic el més sentit pèsam.

E. P. D.

Imp. Garrell : Gravé, 25 : Granollers

COMESTIBLES

PASTELERIA : REPOSTERIA

CASA CUNILLERA

Plaza Constitución, 28

**La Doctora
T. Campañá Cassi**

Miembro de la «Société de Médecine et d'Hygiène Tropicales» de París
Secretaria de los «Archivos Médicos Franco-Hispano-Americanos»
Ex interno de los Hospitales de Saint Louis, Broco, Hotel Dieu
y Rothschild, de París

Tiene el gusto de ofrecerles su
Consultorio Médico y Quirúrgico para Enfermedades de la mujer (PARTOS)

Consejo de Ciento, 322, ent.
De 11 a 12 y de 2 a 4

Barcelona

Miquel Crusellas**GUANO CONCENTRAT**

NITRATS : SOFRES : SULFAT DE COURE
PRIMERES MATERIES

Magatzem i despatx: CARRER DE BARCELONA, 5

EUSTAQUI MARGALL

Ex encarregat de la casa J. i J. Trullás d'aquesta ciutat

FUNDICIÓ DE FERRO I ALTRES METALLS

Carrer d'en Prim, 5.-Telèfon 133.-GRANOLLERS

CASA GARRELL**IMPREMTA**

Establerta l'any 1860

Articles d'Escriptori i Dibuix
Llibres Rafllats : Blocs Notes

Diaris : Revistes : Novel·les
Assortit de Joguines : Postals

Carrer Clavé, 25

GRANOLLERS

Telèfon 117

Eduard PUJOL

Clavé, 35 ANTIGA CASA GRAS Telèfon 47

Novetats : Camiseria : Merceria
Roba blanca : Géneres de punt
Articles per a regals
Paraguies : Bastons
Ombrel·les

ANISADOS
MONTAÑA

COGNAC
MONTAÑA

Anís La Perla del Vallés

Fábrica: Calle de San Jaime
Despacho: Santa Elisabet, 7 y 9

CERRAJERÍA DE OBRAS
ESPECIALIDAD EN HIERROS FORJADOS

JOSÉ PLANA

Calle de Prim, 59

GRANOLLERS**GORRAS Y SOMBREROS**

ULTIMOS MODELOS

PRECIO FIJO

Clavé, 23 - A. VILLA - Granollers